



Πέτρος Χριστούλιας

Η ΜΑΣΕΜΕΝΗ

H МАГЕМЕНН

© 2024, Πέτρος Χριστούλιας για το κείμενο και την εικονογράφηση

© 2024, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια: Μάνος Μπονάνος

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2024

ISBN 978-960-572-712-3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Πέτρος Χριστούλιας

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ




ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ



Μαρμάρινες μορφές

Του Αλί τού άρεσε να κοιμάται στο πατάρι. Τις νύχτες, όταν το φεγγάρι ήταν γεμάτο, χάζευε έξω από το παραθυράκι δίπλα στο στρωσίδι του. Κοιτούσε το περίγραμμα της πόλης που δημιουργούσαν οι σκεπές και που κάθε τόσο διέκοπτε ένας μινάρές από κάποιο κοντινό ή μακρινό τζαμί. Αυτό όμως που δεν χόρταινε να παρατηρεί ήταν τα φαγωμένα ανάγλυφα της «Καμάρας», όπως αποκαλούσαν όλοι το αρχαίο κτίσμα. Τα χοντρά μαρμάρινα πόδια της συγκρατούσαν ένα μεγάλο τόξο χτισμένο από τούβλα. Πάνω τους ακουμπούσαν χαμηλά σπίτια, όπως



αυτό του Αλί, που έμοιαζε να αγκαλιάζει την αψίδα από τη μια μεριά για σιγουριά. Τόσους αιώνες που στεκόταν εκεί αυτή η κατασκευή, είχε πια αποδείξει την αντοχή της.

Οι μαρμάρινες μορφές έξω από το παράθυρό του ήταν τόσο παλιές και φαγωμένες από τον καιρό που είχαν αρχίσει να χάνουν τις λεπτομέρειές τους. Τη μέρα, ειδικά αν ήταν ηλιόλουστη, δεν του τραβούσαν τόσο την προσοχή. Κάτω από το φεγγάρι όμως, με τις έντονες σκιές που δημιουργούσε το μαγικό του φως, όλα μεταμορφώνονταν. Αυτές οι φιγούρες έμοιαζαν πολύ πιο ζωντανές από εκείνες του θέατρου σκιών, που ήταν ζωγραφισμένες πάνω σε ξύλινες επιφάνειες και χόρευαν πίσω από το πανί σαν ξεχαρβαλωμένες. Θεωρούσε τις σκηνές που έβλεπε να διαδραματίζονται εκεί πολύ πιο φαντασμαγορικές από αυτές στον μπερντέ του Καραγκιόζη. Μπροστά στα μάτια του ξεπετάγονταν από την πέτρα φτερωτές θεές και ατρόμητες πολεμίστριες, καμήλες και ελέφαντες, όμορφες γυναίκες με ανατολίτικα ρούχα, πολεμιστές να κατακτούν πλούσιες πόλεις. Και πιο ψηλά από όλους ένας βασιλιάς, να τον κουβαλούν στους ώμους τους δυνατοί άντρες. Η φαντασία

του μικρού τα έμπλεκε όλα αυτά σε ιστορίες μαζί με τζίνι, γίγαντες, μυθικά πουλιά, ό,τι γνώριζε από τα ανατολίτικα παραμύθια, τα χωραφάτ όπως τα φώναζε η μπτέρα του. Τώρα τελευταία όμως, ανάμεσα σε όλα αυτά εμφανίζονταν και ήρωες, θεοί, νύμφες, σάτυροι, κένταυροι και άλλα μυθικά πλάσματα από τις ιστορίες που του έλεγε ο καινούργιος του φίλος.

Ο Δημήτρης κατοικούσε στη διπλανή γειτονιά, των Ρωμιών. Στην πόλη του συνυπήρχαν μουσουλμάνοι, όπως αυτός, Ρωμιοί, Εβραίοι, Αρμένιοι, Σλάβοι, Φράγκοι, ενώ κάτω στο λιμάνι έφταναν καθημερινά καράβια από χώρες μακρινές. Ο Δημήτρης είχε ακούσει κάποιες από αυτές τις ιστορίες στο ελληνικό σχολείο. Τις υπόλοιπες του τις αφηγούνταν ο παππούς του, που γνώριζε πολλά για τα αρχαία χρόνια. Στο σχολείο του Αλί, ο δάσκαλός τους, ο Χότζας, τους μιλούσε για θέματα σχετικά με τον Θεό και τον Προφήτη. Ο Αλί σκεφτόταν καμιά φορά ότι μια βόλτα στις γύρω γειτονιές θα ήταν μια καλή ευκαιρία για να δει και να μάθει και τίποτα άλλο. Μια βόλτα όπως αυτή που αποφάσισε να κάνει λίγο καιρό πριν, ένα μεσημέρι στην αρχή του καλοκαιριού.



Εκείνο το μεσημέρι

Ήταν η πρώτη φορά που περνούσε από αυτή τη μικρή πλατεία. Το καλοκαίρι είχε μπει για τα καλά και ο μεσημεριανός ήλιος τον έκαιγε. Αποφάσισε να βρει για λίγο καταφύγιο στη σκιά ενός γέρικου πλάτανου που βρισκόταν στο κέντρο της. Στη βάση του δέντρου ξεπρόβαλλε μια πέτρινη βρύση με ένα στενό πεζούλι στην άκρη, που ένα μέρος του το είχε καταλάβει μια μεγάλη ρίζα. Την προσοχή του Αλί τράβηξε ένα περίεργο σχέδιο, χαραγμένο πάνω από τη γούρνα. Αναγνώρισε την εικόνα μιας γυναίκας που από τη μέση και κάτω αντί για πό-

δια είχε ουρά ψαριού. Πάντως, παρόλο που κι αυτό ήταν σκαλισμένο σε πέτρα, έμοιαζε περισσότερο με φιγούρα του θεάτρου σκιών παρά με τα ανάγλυφα της Καμάρας. Όταν σταμάτησε να παρατηρεί την παράξενη μορφή, θυμήθηκε ότι διψούσε και έσκυψε να πιει.

«ΕΕΕ! Σταμάτα!»

Μια δυνατή αγορίστικη φωνή έκοψε τον Αλί πριν πάρει μια γερή ρουφηξιά από τη γούρνα. Τρομαγμένος, γύρισε προς την κατεύθυνση απ' όπου ερχόταν η φωνή. Ένα παιδί περίπου στην ηλικία του αλλά λίγο πιο ανεπτυγμένο ερχόταν προς το μέρος του χειρονομώντας. Το μόνο που πρόλαβε να σκεφτεί πριν αρχίσει να τρέχει ήταν ότι μάλλον παραβίασε κάποιο κανόνα χωρίς να το καταλάβει. Ο Αλί βρισκόταν κάπως μακριά από το σπίτι του, είχε μπει στη γειτονιά των Ρωμιών. Η μητέρα του πάντα τον συμβούλευε να μην έχει πολλά πολλά μαζί τους. Και τώρα ένας από αυτούς έτρεχε πίσω του φωνάζοντας. Ύστερα από μερικά μέτρα όμως κατάλαβε ότι οι δυνατές φωνές που τον ακολουθούσαν δεν έμοιαζαν πολύ θυμωμένες, ούτε απειλητικές.

«Περίμενε! Δεν ήθελα να σε τρομάξω!» άκουσε το



άλλο παιδί να λέει, τώρα που ο αρχικός πανικός καταλάγιαζε.

Είχε λαχανιάσει και αποφάσισε να κόψει ταχύτητα. Το αγόρι τον πρόφτασε εύκολα, και οι δυο τους σταμάτησαν.

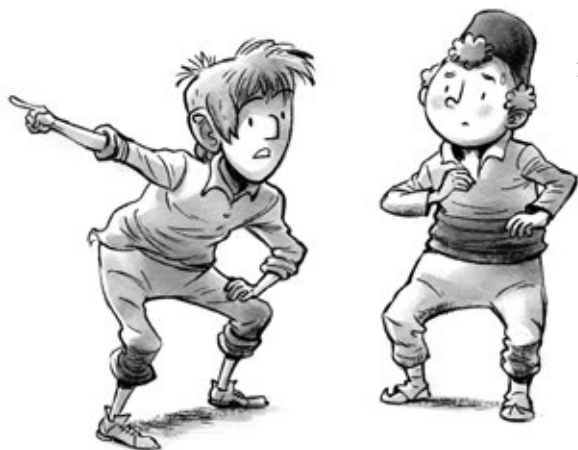
«Καθόμουν στην αυλή μας απέναντι από τη βρύση εδώ και λίγη ώρα και χάζεα έξω», ξεκίνησε να λέει το άγνωστο αγόρι. «Δεν πάει πολλή ώρα που ένας αγωγιάτης πέρασε και πότισε τον γάιδαρό του από τη γούρνα που πήγες να πεις».

Ο Αλί πήρε μια βαθιά ανάσα προσπαθώντας να κρύψει πως φυσούσε και ξεφυσούσε.

«Τότε... μάλλον σ' ευχαριστώ», είπε κάπως αδιάφορα. «Ήμουν περαστικός και μου τράβηξε την προσχή αυτή η περίεργη γυναίκα με την ουρά ψαριού πάνω στη βρύση».

«Α, λες για τη γοργόνα!»

«Την ποια;»



«Δεν έχεις ακούσει ποτέ για τη γοργόνα, την αδερφή του Μεγαλέξανδρου;»

«Του ποιου;»

«Α, εσύ είσαι εντελώς άσχετος. Από πού μας ήρθες;»

«Είμαι από τη διπλανή γειτονιά. Το σπίτι μου είναι δίπλα στην Καμάρα!»

«Καλά, δεν πειράζει», είπε το αγόρι, που κατάλαβε την ενόχληση του Αλί. «Εμένα με λένε Δημήτρη», συμπλήρωσε.

«Κι εμένα Αλί».

Για μερικές στιγμές τα παιδιά στάθηκαν αμήχανα το ένα δίπλα στο άλλο, ώσπου ο Αλί έσπασε τη σιωπή.

«Τελικά θα μου πεις ποιος είναι αυτός ο Μεγαλέξανδρος; Είναι και αυτός ψαράνθρωπος σαν την αδερφή του;»

Ο Δημήτρης πήρε σοβαρό ύφος.

«Λοιπόν άκου, φίλε Αλί! Ο Αλέξανδρος δεν ήταν γοργόνος αλλά συνηθισμένος άνθρωπος. Δηλαδή... όχι και τόσο συνηθισμένος. Ήταν ένας σπουδαίος βασιλιάς σε αυτή την περιοχή που ζούμε εμείς σήμερα. Ήταν πολύ έξυπνος και γενναίος, και με τον στρατό του κατάφερε να κατακτήσει όλους τους λαούς της Ανατολής. Στις μακρινές χώρες που είχε πάει, έφτασε στα αυτιά του μια ιστορία για το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο. Πάνω σε κάτι ψηλά

βουνά υπήρχε ένα μέρος κρυμμένο απ' όλους. Εκεί ζούσαν κάτι άνθρωποι πολύ σοφοί. Αυτοί είχαν γίνει τόσο σοφοί γιατί είχαν πει από μια πηγή που το νερό της σε έκανε αθάνατο, και είχαν ζήσει για πάρα πολλά χρόνια. Ξεκίνησε έτσι ο Αλέξανδρος, έψαξε από δω, έψαξε από κει, έφαγε τον τόπο και τελικά βρήκε το μυστικό μέρος. Η πηγή όμως είχε στερέψει και οι σοφοί είχαν κρατήσει μόνο ένα πήλινο κανάτι με τέτοιο νερό. Οι στρατιώτες του τότε τους σκότωσαν, το πήραν και το πήγαν στον βασιλιά τους. Ο Αλέξανδρος όμως τους μάλωσε γιατί δεν χρειαζόταν να τους σκοτώσουν. Θα μπορούσαν απλώς να το ζητήσουν ευγενικά. Αφού ήταν σοφοί. Θα τους το έδιναν».

